

próza do 14 let

1. místo Jakub Boleslavský

Dobrodružství na Svaté Hoře

1. Krádež náhrdelníků

Dva zloději stáli u hradu Windsor. Jeden z nich sebral ze země kámen a hodil ho na kameru. „Schovej se“, řekl druhému zloději. Za pár vteřin přiběhla ochranka a chytila jednoho ze zlodějů. Druhý zloděj vytáhl z kapsy petardu. Ochranka se lekla a zlodějovi, kterého drželi, se podařilo vyvlíknout. Muži z ochranky se ho pokoušeli znovu chytit, ale to už zloděj, který právě vylezl ze skryše hodil druhou petardu, a tak museli couvnout. Druhý zloděj vzal ze země klacek a v několika málo vteřinách ním praštil dva chlapi z ochranky. Chtěl praštit i třetího, ale ten se k němu vrhl a vytrhl mu klacek z ruky. Bohužel si nevšiml toho, jak zloděj s petardami zapálil svojí poslední petardu, a tak uskočil až na poslední chvíli a druhý zloděj ho také praštil klackem. Oba vběhli do hradu. Hledali nějaké drahé věci a našli asi pět náhrdelníků. Rychle je popadli a vyběhli ven. Muži z ochranky už se probrali a začínali vstávat. Lupiči nasedli do svého auta a rychlostí 150 kilometrů za hodinu vyrazili k letišti. Předjížděli všechna auta, co jim stála v cestě. Na letišti byli za 5 minut. Měli tam připravené letadlo, které jim půjčil jejich šéf, a tak do něj oba nasedli a ten ze zlodějů, který ho uměl řídit, se rozjel a oba odletěli.

2. Pád na koloběžce

Od krádeže na hradu Windsor uplynulo přesně deset let a zrovna v tu chvíli vyrazil Tomáš Liják na projížďku na koloběžce po Příbrami. Tom v Příbrami nebydlí, ale kvůli rekonstrukci jim začali prázdniny dřív a Tom hned vyrazil s rodiči na dovolenou. Na cestě před ním ležel klacek. Vrazil do něj a spadl na zem. Kolem zrovna procházel Kuba Svoboda. Zvedl Tomovi koloběžku a pomohl mu vstát. Spolu došli k hotelu, v němž je ubytovaný. Kuba si sedl na lavičku a čekal na Toma. Ten přišel asi za 3 minuty s náplastí na loktu do kterého se praštil při pádu. Spolu vyrazili na nedaleké hřiště. Bylo tam celkem plno, ale přesto našli dvě volné houpačky vedle sebe, a tak si na ně sedli a povídali si. „Jak se vlastně jmenuješ“ zeptal se Tom. „Kuba a ty?“. „Tom.“

3. Na koupališti

Ve čtvrtek po škole se Kuba rozhodl, že půjde na koupaliště. Doma si vzal do batohu věci do bazénu a vyrazil. Je to 100 metrů od jeho domu, a tak tam normálně je skoro hned. Tentokrát ho napadlo, že se zeptá Toma, jestli nepůjde s ním. Došel k hotelu a od paní na recepci se dozvěděl, kde je jeho pokoj. Zaklepal na dveře a otevřel mu nějaký muž, nejspíš Tomův táta, a tak mu řekl, že jde za Tomem. Muž ho zavola. „Čau Kubo,“ pozdravil ho Tom. „Čau Tome, nepůjdeš na koupaliště?“. „Tady je nějaké koupaliště?“. „Jasně že je, tak půjdeš nebo ne?“ „Půjdu, chvíli počkej, než si sbalím.“ Za chvíli už oba kluci šli příbramskými ulicemi k bazénu. Došli tam a koupili si dětské lístky. Ručníky si položili vzadu na trávě. Potom se převlékli do

plavek a ze skokánků se vrhli do vody. Ještě chvíli skákali a potom si chtěl jít Kuba lehnout. Vylezl z vody, ale vtom se ohlédl a viděl, jak nějaký asi patnáctiletý kluk chytil Toma a držel ho pod vodou. Kuba tam hned skočil zpátky. Kuba chodí do kroužku bojových umění a je tam ze všech nejlepší, takže nemá problém porazit ani takového o dost staršího kluka. Odtrhl ho od Toma a dal mu několik ran pěstí. Potom ho pustil a šikanátor jím hned zmizel z dohledu.

4. Nová kamarádka

„Můžu si s vámi hrát?“ zeptala se kluků nějaká holka. „Jo“ odpověděl Kuba. „Jak se jmenujete?“ zeptala se holka. „Já jsem Tereška.“ „Já jsem Tomáš a tohle je Kuba,“ představil je oba Tom. Děti šly skákat do vody a po chvíli si šly dát něco k jídlu. Kuba si objednal kuřecí stripsy s hranolky, Tereška smažený sýr s kroketami a Tom párek na táčku. Všichni se do toho s chutí pustili. Když dojedli tak šla Tereška na ručník a kluci do vody. Tom do ní skočil a pak už se dlouho nevynořoval.

5. Nález ve vodě

Tom se potopil na dno bazénu. Dotkl se jedné dlaždice a přišlo mu, že se maličko pohnula. Zkusil s ní pohnout a povedlo se mu to. Vylezl z vody a řekl o tom Kubovi. „Kubo, v bazénu je uvolněná jedna dlaždice.“ „A proč mi to říkáš?“ zeptal se Kuba. „No může tam být něco schované,“ řekl Tom. „To tak jedině v nějakém bijáku.“ „Ale ty dlaždice vypadají dost nově, takže je zvláštní, že se jedna uvolnila.“ „No dobře, půjdu se tam s Tebou podívat,“ řekl Kuba. Oba se potopili a zjistili, že je ta dlaždice vážně hodně uvolněná. Řekli o tom i Terezce a když za ní zatáhli všichni tři, tak jí skoro nadzvedli. Tom si všiml, že je pod ní nějaká díra, tak se jí pokusily znovu vyndat a povedlo se. Objevili malou truhlu. Kuba jí vyndal z vody a za stromem jí otevřeli. Byly v ní 3 věci. Nejdřív našli nějaký složený papír. Byl na něm pláněk Svaté Hory a na něm nakreslený křížek. Vedle toho bylo napsáno: V 53. schodu je ukrytá nápověda. Jako druhou věc vyndali nějaký klíč. Poslední byl papír a na něm bylo napsáno několik vět.

Já hodím kámen na kameru.

Petr se schová.

Až mě chytí, hodí k nim petardu.

Najdeme náhrdelníky a pojedeme na letiště.

Odtamtud odletíme do Čech.

Dětem bylo jasné, že nějakí kriminálníci schovávají na Svaté Hoře ukradené náhrdelníky.

6. Přípravy

„Musíme ty náhrdelníky co nejdřív najít a odnést na policii,“ řekla Tereška. „Tak vyrazíme hned zítra v půl desáté,“ rozhodl Kuba. „Dobře, tak jsme dohodnutí,“ řekl Tom. „Vezmu si sebou pepřový sprej, táta ho dřív nosil s sebou, ale teď už ho nenosí a dal ho na půdu. Už musím jít, slíbil jsem mámě, že se vrátím do půl páté, takže ahoj.“ řekl Kuba.

V 18:00 šel Kuba na půdu pro pepřový sprej. Vyběhl po schodech do nejvyššího patra a pak už to měl jen pár kroků na půdu. Každý, kdo bydlel v jejich paneláku si mohl pronajmout malý uzamykatelný prostor na půdě a přesně to jeho rodiče udělali. Odemkl ho a hned v první krabici našel to, co hledal. Potom zamířil zpátky k jejich bytu. „hledala jsem ty klíče snad všude,“ slyšel říkat mámu. Ihned mu došlo, že ty klíče má on. Pokusil se vymyslet kam ty klíče dá, aby je máma našla, ale aby jí to nepřipadalo divné. Nenapadlo ho nic lepší, než je mámě přinést a tvrdit, že leželi vedle botníku, u něhož je krabice kam si je máma běžně ukládá. „To je, ale divné vždyť jsem se tam koukala dvakrát divila se, když jí je Kuba přinesl.“

7.Odvoz

„Ahoj,“ pozdravila Tereška Kubu dalšího dne, když se sešli. Za 15 vteřin přišel i Tom. Z paneláku zrovna vyšla nějaká paní, tak se jí zeptali, jestli by je nesvezla na Svatou Horu. Ta jim odpověděla, že je svezla ke Skalce ve Staré Příbrami a odtamtud to už budou mít kousek. Tom si sedl dopředu a Tereška s Kubou dozadu. „A jak to že nejste ve škole?“ zeptala se jich paní. „Dneska ráno už jsme dostali vysvědčení.“ odpověděl Kuba. „Takže už vám začali prázdniny.“ Za 5 minut byly u Skalky a děti mohly vyrazit k Svatohorským schodům.

8. Po schodech nahoru

Tom otevřel dveře a všichni na ně vešli. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17 počítala Tereška schody. „Co počítáš?“ zeptal se Tom. „Schody“ odpověděla Tereška. „A proč?“ „V 53. je ukryta nápověda, a teď mě neruš, ať v tom můžu pokračovat.“ Když viděli první dveře, tak šel Kuba na záchod. Už chtěl jít zpátky, když vtom uslyšel hlasy nějakých dvou mužů. „Konečně od toho budeme mít klid.“ slyšel říkat jednoho z nich. „Jo a až šéfovi ty ukradené náhrdelníky dovezeme tak dostaneme spoustu peněz.“ odpověděl mu druhý. Kubovi bylo jasné, že musí rychle jednat a nepřipustit, aby se ti zloději dostali k náhrdelníkům dřív než oni. Z kapsy vytáhl pepřový sprej a uvolnil pojistku. Ve vhodné chvíli se ke zlodějům přiblížil. Všimli si ho, ale to už po nich Kuba stříkal pepřový sprej. Sice ho neměl nijak hodně, ale na 10 minut by to stačit mohlo. Rychle, ti zloději si jdou pro náhrdelníky taky,“ řekl ostatním, když k nim dorazil. Děti zrychlily tempo a téměř okamžitě dorazily k 53. schodu. Kuba na něj skočil. Ten se propadl a tou dírou spadl i Kuba.

9. Podzemní vesnice

Kuba dopadl do měkkého. Byly tam nějaké matrace. V tom uviděl, jak se k němu blíží nějaká postava. Málem vykřikl zděšením, když si všiml, že je to jen nějaká holka velká asi jako Tereška. „Co tady chceš?“ zeptala se Kuby. „Nic, spadl jsem sem.“ odpověděl jí Kuba. „A co tady děláš ty?“ „Já tady bydlím v podzemní vesnici.“ „V podzemní vesnici?“ „Jo, v podzemní vesnici,“ odpověděla mu ta holka, když se ozval Tomův hlas. „Kubo, jsi v pořádku?“ zakřičel. „Jo jsem.“ „Počkej, přinesu ti lano, aby ses odsud dostal.“ řekla Kubovi ta holka. Někam odešla a pak vážně přišla s asi 10 - metrovým lanem. Kubovi se ho hned na první pokus podařilo hodit Tomovi a Terezce. Ti ho někde přivázali. Kuba po něm vyšplhal. „Ahoj a díky,“ zavolal ještě na tu holku z podzemní vesnice. Děti se hodně zdržely, a tak téměř běžely, aby je nedohnali zloději.

10. hledání na Svaté Hoře

Děti konečně vylezly na denní světlo. „My vlastně nevíme, kde je ten poklad schovaný.“ uvědomila si Tereška. „Tak to to tady budeme muset prohledat celé.“ řekl Tom. „Nejdřív bych vyrazil do lesa.“ řekl Kuba. Děti tam vyrazily. Rozdělily se a každý šel prozkoumávat jinou část lesa. Nikde to tam nenašly, tak vyrazily prozkoumat nádvoří. Ani tam nebyly úspěšní, a tak zamířily do baziliky. Prošly jí skoro celou, když přišly k sošce Panny Marie Svatohorské. Kuba se na ní pořádně zadíval a všiml si, že za ní něco je, a dokonce to vypadalo jako truhla. Ihned o tom řekl ostatním. Domluvily se, že tam půjde Tereška, která je nejmenší a před ní budou stát ostatní, aby si jí nikdo nevšiml. „Co to tam děláš?“ křikla jeptiška. „Chtěla jsem se pořádně podívat na tu sochu.“ řekla Tereška. „Ten plot je tam snad z nějakého důvodu.“ řekla jeptiška. Tereška vylezla a pak jeptiška odešla. Tereška chvíli počkala a pak tam vlezla znovu. Vážně tam byla truhla, a tak jí popadla a snažila se co nejdřív vylézt ven. Bohužel si jí znovu všimla jeptiška a zakřičela: „Co tam zase děláš, kradeš?“

11. Chycení

Tereška odtamtud honem vyskočila a dala se na zběsilý útěk. Kluci běželi hned za ní. Jeptiška se je snažila dohnat. Naštěstí už nebyla zrovna mladá, a tak jí děti dokázaly utéct. Zastavily se, když si všimly, že za nimi neběží. Šly na odlehlé místo a tam otevřely truhlu. Byla v ní spousta náhrdelníků. „Páni.“ zvolala Tereška.

„Já ty spratky zabiju,“ ječel jeden ze zlodějů. „Ne, já je zabiju.“ ječel druhý. Oba běželi do schodů a většinu jich vynechávaly.

„Už bychom měli vyrazit.“ řekla Tereška. „Nejdřív si pojdte koupit něco k jídlu, poněvadž umírám hlady.“ řekl Tom. Děti došly do části s občerstvením. Koupily si oplatky s lísko oříškovou náplní. V balíčku jich bylo dohromady 6 a tak si každý vzal 2 a na lavičce se do nich zakously. Kuba s Tomem v jednu chvíli ucítili, jak je někdo chytil za trička a otočil, směrem k sobě. Byl to jeden ze zlodějů

12. Cesta se zloději

„Teď půjdete s námi.“ přikázal dětem. Těm nezbývalo nic jiné než poslechnout. „Co s námi chcete dělat?“ zeptal se Kuba. „Nejdřív vás uvězníme na 4 dny u mě v bytě a pak vás odvezeme k mému šéfovi do Ameriky a ten rozhodne, co s vámi uděláme.“ „Možná vás pustíme, ale taky možná zastřelíme.“ „Jo a neopovažujte se volat o pomoc, mám nůž.“ Mezitím všichni dorazili ke schodům a začali po nich sestupovat dolů. Po chvíli byli už skoro v Příbrami, ale jeden ze zločinců spadl do díry. Děti toho využily a snažily se tam shodit i jeho společníka. Ten se chvíli vydržel bránit, ale pak ho tam děti dostaly.

13. Andulka v nebezpečí

Zachránkyně Kuby, Andulka, uviděla oba zloděje. „Co tady chcete?“ zeptala se jich. „A co tady chceš Ty?“ obořil se na ní zloděj. „Já tady bydlím.“ řekla Andulka. „Nekecej nesmysly.“ řekl druhý ze zlodějů. „Chyť jí.“ zakřičel jeho kumpán. „Vezmi ji pro jistotu jako rukojmí, já vylezu po tom laně.“ Andulka ani chvíli neváhala a rozeběhla se na druhou stranu vesnice. Lupič se vydal za ní. Andulka zamířila k tajné chodbě, která vede ven na povrch. Bohužel asi po 400 metrech špatně našlápla a vyvrkla si kotník. Zloděj jí za pár vteřin chytil.

Druhý zloděj vyšplhal po laně a rozběhl se za dětmi. Za chvíli je z dálky uviděl, ale oni si ho ještě nevšimli. Všimli si ho až když byl od nich tak 30 metrů. Zkusily mu utéct, ale už neměly šanci.

14. Uvěznění

„Všichni jste velcí hlupáci, když nás chcete věznit v díře do které předtím hodíte lano „řekl zloděj. „My jsme tam žádné lano nehodili.“ řekl Kuba a došlo mu, že je to vlastně i pravda, jelikož ho tam přeci hodila ta holka z podzemní vesnice. „Tak kdo, asi Trautenberk?“ odpověděl mu posměšným hlasem zloděj. Mezitím už byli ve městě. Šli jím asi hodinu a pak stanuli před nějakým panelákem, v němž jistě bydlel zloděj. Vyjeli výtahem do jedenáctého patra a lupič je tam zavřel ve svém bytě. „A teď koukejte navalit ty náhrdelníky.“ přikázal dětem. Děti je vyndaly z kapes a podaly mu je. Ten je uvěznil v ložnici. Děti přemýšlely, jak by se mohli pokusit utéct. Toma napadlo, že napíší na nějaký papír velkým písmem, že potřebují pomoc. Tereзка mu podala vysvědčení. Tom na něj napsal

Zavolejte policii, jsme tady uvězněni.

15. Záchrana

Děti se 30 minut střídaly v držení papíru, ale jak se dalo očekávat nikdo si ho nevšiml, tak to vzdaly. „Najednou se za dveřmi ozval dětský hlas. „Jste tam?“ zeptal se. „Jo a kdo jsi ty?“ odpověděl mu Kuba. Filip, můj otec, vás tady zavřel, ale teď šel naštěstí do sklepa. Dveře od ložnice se otevřely a děti uviděly tak osmiletého hubeného kluka, který jim odemkl. „Pojďte, nemáme moc času,“ pobídl je. Hned, co celá čtveřice vyšla z bytu, přivolal Tom výtah. Ten přijel asi za půl minuty. Když ho otvírali, uviděli, že z druhého vychází zloděj. Ve vteřině vběhli do toho svého, zmáčkli tlačítko přízemí a také tlačítko, aby se výtah rychle zavřel. Zloděj k němu doběhl, ale to už sjížděl dolů. Dle lupičovi tváře bylo zřejmé, že naprosto zuří, ale co mu to bylo platné. Pak se vzpamatoval a vběhl do svého výtahu. „Ihned jdeme na policii.“ řekl Tom. „Ale co jestli nám bez důkazů nebudou věřit.“ obával se Filip. „Já mám důkaz,“ řekla Tereзка a sundala si z krku náhrdelník. „Perfektní nápad.“ řekl obdivně Tom „To by mě nenapadlo.“ Pak promluvil Kuba. Až přijedeme dolů, budeme mít náskok 15 vteřin, to nám musí stačit na celou cestu k policejní stanici, takže nesmíme v žádném případě ztrácet ani chvilku času.“ Už tam budeme a půjde o všechno “

16. Na policejní stanici

Děti se dveřmi vyřítily ven. Domovní dveře úplně rozrazily. Ulicí běžely snad nejrychleji za celý svůj život. Za chvíli za sebou už přesto uslyšely zloděje. Celou dobu dokázaly utíkat, ovšem pak se stalo něco, co se stát nemělo. Tereзка zakopla a spadla na zem. Když vstala, měla náskok jen 3 vteřiny. Všichni kluci vrazili do nějakého muže. Potom do něj vrazil i zloděj. To už muže pořádně naštvalo. „Ještě my tolik nevadí, když do mě vrazí pár malých dětí.“ „Ale dospělák, tak to už přestává všechno.“ řval na zloděje. Nic lepšího děti potkat nemohlo, poněvadž zloděj se chvilku zdržel a jim se zatím povedlo doběhnout na policejní stanici. „Musíte zatknout zloděje náhrdelníků.“ vykřikla Tereзка zadýchaně. Počkat, jakého zloděje?“ zeptal se překvapeně policista. „Tohohle.“ odpověděla mu Tereзка, jelikož lupič zrovna vběhl na stanici. „Promiňte, já se spletl.“ řekl zděšeně. „Tak já už půjdu, na shledanou“. „Sednout,“

přikázal mu policista. „A vy mi to vysvětlíte pořádně“ vybídl děti. Kuba se chopil slova a stručně mu převyprávěl celý příběh. „A důkazy máte?“ zeptal se policajt. „Ano, máme tento náhrdelník,“ odpověděla mu Terezka a podala mu ho. „Roberte, sejmi z něj otisky prstů a potom je sejmi i z rukou toho chlapa.“

17. Rychle do podzemní vesnice

„Ano, opravdu jsou stejné.“ řekl mladý policista Robert. „V tom případě ho odvezte do věznice, než půjde k soudu.“ V tu chvíli si Kuba něco uvědomil „Ta holka z podzemní vesnice je tam s tím zlodějem.“ „Tak rychle tam,“ zavelel policista a sám se rozběhl ven. S ním jeli dva jeho podřízení a vzali s sebou i Kubu, aby jim ukázal vchod do vesnice. Rychle vyrazili směrem ke Svaté hoře. Měli zapnutou houkačku, aby je nezdržovala ostatní auta. Po schodech úplně vyběhli. „Teď musíte skočit na ty matrace.“ řekl Kuba. Všichni to udělali a následně se rozběhli napříč vesnicí. Na jejím konci uviděli zloděje, jak drží Andulku.

18. Dobrodružství je u konce

„Nepřibližujte se nebo vás zabiju.“ přikázal policii. Za ním stála řada dospělých vesničanů, ale ti nemohli nic dělat, poněvadž zloděj měl nůž. „Zmizte.“ rozkázal. Kubu napadla jediná možnost, jak Andulku zachránit. Proplížil se směrem k vesničanům. „Rychle, přineste mi nějaký kýbl“ zašeptal skupině mužů. Ti s ním za 1 minutu přišli. Kuba se dostal ke zlodějovi a narazil mu ho na hlavu. Andulka využila toho, že na chvíli neviděl a vytrhla mu nůž z ruky. „Ani se nehni, jsi zatčen,“ namířil na něj policista pistolí. Zlodějovi nezbývalo nic jiného než ho poslechnout.

O 5 dní později byli zloději odsouzeni na 15 let vězení. Celá parta (teď už jich bylo 5) se sešla na lavičce v parku. „Bylo to vážně povedené dobrodružství.“ řekla Terezka „Skoro je mi líto, že je u konce.“ Nebýt něho, nikdy bychom se nepoznali.“ řekla Andulka. „A to by byla opravdu velká škoda.“ dodal Filip. „5 je mnohem lepší než 3, no nemám pravdu?“ řekl Kuba. Jasně odteď jsme pětice příbramských pátračů.“ promluvil i Tom.